

fundet, naar det skaffer Arbejde og gør Forsøg paa at holde Priserne nede, kan ogsaa Ordenen kræves opretholdt. Jeg stoler paa, at Regeringen vil det, og jeg maa i den Henseende bede Regeringen om at følge i endnu højere Grad en Presse, der er kommet frem i den seneste Tid, Blade som „Klassekampen“. Jeg kan ikke forstaa dette Blads Økonomi anderledes end, at det er støttet af Bevægelser udefra, og jeg opfordrer Regeringen til at følge Bladet med megen Interesse. Men Ordenens Opretholdelse gælder ikke blot indadtil, den kan ogsaa gælde udadtil. Hvis denne Krig fortsættes, er det min inderlige Tro, at Europa falder sammen, og jeg er bedrøvet derved, ikke fordi det er bedrøveligt, at det bestaaende falder sammen, men fordi det, som kommer i Stedet, ikke kan opbygge, det bliver Anarki og hævnlysten Reaktion. Men i alt Fald, der er Fare for, at Bevægelser udefra kan nærme sig vore Grænser. Jeg beder derfor Regeringen ogsaa paa dette Punkt være klar over, hvad den har at gøre i det Øjeblik, der er Oprørsbevægelser i Nabolandene.

Jeg har nævnt disse to Ting, som Regeringen skulde gøre. Regeringen har ogsaa den Opgave at holde vor Økonomi gaaende, uden at Statsgælden forøges for stærkt. Regeringen har den Opgave, naar Fredsforhandlingerne kommer, at sikre, at vi, for saa vidt vore økonomiske Interesser kommer i Spil, ikke bliver forfordelte, i Tide at være opmærksom og følge, at vi faar vor Andel i Raastofferne, at værgе vore Erhverv mod udenlandske Statssyndikater og værgе dem mod udenlandsk Beskatning. Jeg hører til dem, der mener og haaber, at de smaa Lande bliver repræsenteret paa Fredskonferencen, i alt Fald i den Form, at vi i de økonomiske Anliggender bliver spurgt og hørt. Med Hensyn til Fredskonferencen har Lloyd George i sin Tid lovet det engelske Arbejderparti, at der samtidig skulde blive en Parallellkonference af Arbejderpartierne. Det er da mit Haab, at de danske Arbejderpartier, hvis en saadan Konference finder Sted, og de bliver indbudt, vil sende Mænd, som ikke virker alt for meget som Peber i Næsen paa Grund af deres ukloge Skrivelser, de i Misforstaaelse af Situationen har tilladt sig. Endelig kan den højttæredede Regering faa den Opgave at støtte Erhvervenes Overgang fra Krigsøkonomi til Fredsøkonomi, føre dem igennem Krisen og sørge for, at der efter Krig, naar vi igen faar vore Raastoffer,

vore Teglværksprodukter og Cement og Jern, stilles Midler til Raadighed til at opbygge de københavnske Boliger. Og jeg vil tilstaa, at Boligforholdene i København er blevet forfærdende under Krigen. For mig staa det saaledes, at et Lands Kultur i nogen Grad kan maales ved, hvor gode eller daarlige Boligerne er.

Men vigtigst af alle er den Opgave at vogte de nationale Interesser, som vi alle har, i Overensstemmelse med de Linier, baade Præsident Wilson og Centralmagterne har accepteret.

Men jeg spørger: Naar alle disse Opgaver, som her foreligger, er umuligt store, vanvittigt store, hvor tør Regeringen saa egentlig løse dem alene? Jeg har altid tænkt: Har Regeringen den fornødne Autoritet? Er Regeringen stærk nok? Tror Regeringen, den kan gøre det og gøre det saaledes, at det kan staa for Historiens Domstol? Jeg indrømmer, at Regeringens Stilling er vanskelig. Den er en Partiregering, den opfatter sig selv i høj Grad som en Partiregering, selve den Tale, den ærede Ordfører for de Radikale holdt her forleden Dag, var en Partitale og intet andet, og ved en Episode, som de Herrer vil have i frisk Minde, viste de sig overfor de Konservative som gode Partimænd, der vil spænde Ben for os i en kedelig Situation, hvori vi var kommet ved en Misforstaaelse. Men dette Tryk avler Modtryk, Oppositionen vil meget let komme til ogsaa at drive Politik, søge i Selvforsvar at samle sammen al den Uvillie, som noget med Rette og noget med Urette, baade paa Grund af gode og onde Ting, baade paa Grund af rigtig og forkert Handling, kommer over Regeringen. Dette synes jeg er uheldigt, og derfor er jeg for saa vidt enig med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i, at en Partiregering ikke er det bedste. Det er Regeringen, der har Ansvaret, det er Regeringen, der har valgt, men de Herrer maa huske paa, at deres Ansvar er enormt, og jeg spørger Dem endnu en Gang: Har De Skuldre nok til at bære det alene?

Det er mit Haab, at vi, naar denne Finanslov skal føres ud i Livet, har faaet en Fred, hvorpaa et retsstærkt og retsglad Europa kan bygge. Thi der en Ting, jeg gerne vil sige, og som jeg mener har Lov til at siges i den danske Rigsdag: Det er en Erfaring, som enhver Historiker vil bekræfte, at Krigens Had gaar bort til sidst, og det er aldrig Krigen, som avler den næste Krig, men det er en uretfærdig Fredslutning. Det er mit Haab, at mit